

Fietsclub-Foto's

Soest in. Bij de Praamgracht zag ik ze nog even staan praten en dacht: als ze nu maar niet verkeerd inslaan. Juist keerde ik nog even, om den weg te gaan wijzen, toen ik ze in de verte zag opstappen en haar weg vervolgen, de goede richting.

Ik ging over den Soestdijker straatweg terug, en zag de heele club in groepjes hier en daar verspreid (niet enkel bij snoepwinkels hoor) en dacht even: „als je zoë maar aan je doel komt.” In een verslag lees ik echter, dat men zich op deze wijze het geval van een kapotte fiets ten nutte maakte. En toen gingen we, in tegengestelde richting, verder.

Het was een korte ontmoeting geweest, veel gepraat hebben we niet, maar daar was 't ook niet om te doen. Ik had toch een indruk: een blijde, vroolijke, vooral *jonge* groep.

Van de ontmoeting met de Rotterdamsche club, die een geheel ander karakter droeg, en uit den aard der zaak (samenkomst *in het hotel*) véél *gezellig* was, vertel ik een volgend maal.

Ik heb echter glansrijk een veel mooiere nieuwe mogen kopen van den uitgever. Toen had ik nog schik in plaats van spijt.

DRIE REPRODUCTIE'S

Onlangs op een morgen, toen ik onze kamer opruimde, heb ik er drie reproducties opgehangen.

Bovenaan de mooie plaat, waarmee de uitgever ons bij 't eerste nummer van dezen jaargang verraste en die door den schilder terecht: „In het zonlicht” genoemd werd. En daaronder twee anderen: de eerste een lachende, jonge vrouw, in de kracht van haar leven, met op den arm een stralend, blond kind; de andere een grijs oudje, met ingevallen wangen en tandeloos mond, voor wie 't leven niet anders meer is dan een boek vol herinneringen. En toen die drie platen er hingen, werden ze mij, in hun opvolging en samenhang, 't symbool van een gelukkig vrouwenleven.

„Gelukkig?” vraagt verwonderd een lezeres.

Zeker. Want is dit niet de meest normale, en dies de gelukkigste levensgang?

Eerst, in de jeugd, het zitten in de zon, het leven aan de zonzijde. O zeker, ook wel de arbeid, ook wel 't vergaderen van kennis, maar daarbij toch steeds het onbezorgde, het genieten van 't leven, het blij-zijn omdat men leeft. Wanneer 't anders is mist het kind, mist het jonge meisje iets.

En daarna: het vrouwengeluk. De liefde tot den éénen eerst; daarna het stillere, maar niet minder diepe moedergeluk. Misschien wordt het leven wel moeilijker nu, maar wat hindert dat? De jonge vrouw lacht bij den arbeid, want is het niet voor wie ze lief heeft dat ze werkt en zorgt? En ontplooit ze niet, al werkende en zorgende, al haar gaven van hart en verstand?

„Maar 't oude vrouwtje dan? Ze schreit immers, omdat ze niets meer heeft overgehouden?” roept weer de lezeres van daareven, ongeduldiger nu.

Niets?

Kent ge 't mooie boek van mej. De Liefde: „In liefde bloeyende?” Zijt gij ook het eens met Heleen: „'t Is better to have loved and lost, than never to have loved at all”? ('t Is beter te hebben lief gehad en verloren, dan nooit te hebben lief gehad.) Zoo ja,

dan geeft ge 't mij toe: ook ons vrouwtje is gelukkiger dan menigeen.

Maar 't zou toch, op haar leeftijd, ook anders hebben kunnen zijn! Dat ze had lief gehad en behouden? En dan was ze immers nog gelukkiger?

Ongetwijfeld past dankbaarheid aan wie, omringd door al wie haar lief waren, mag liggen op het ziekbed, dat het laatste zal zijn. Maar immers, ook dan komt er een oogenblik, waarop die allen haar moeten loslaten? Waarop ze zijn zal: alleen? Tenzij.....

Weet ge, juist daarom zou ik die derde van mijn reproductie's niet willen missen, omdat ze mij een waarschuwing is. Een waarschuwing allereerst om te denken aan 't bekende:

„O lieb', so lang du lieben kannst,

O lieb', so lang du lieben magst!

Die Stunde kommt, die Stunde kommt,

Dasz du an Gräbern stehst und klagst!”

Maar dan ook een waarschuwing om te bedenken, dat aardse liefde nooit eeuwig zijn kan. Dat ze ons leven verrijkt hier beneden, zoo God wil tot aan het graf, maar dat ze over het daarna geen macht heeft. En dat we dus een andere, een hoogere liefde noodig hebben, willen we zelfs in ons geluk recht gelukkig zijn.

Misschien zijn er onder u die, evenals ik, deze drie reproducties bezitten. Die ze ook wel wilden ophangen, maar die de plaat met het oude, bedroefde vrouwtje liefst weg zouden houden. Die ze wel mooi vinden, maar te droevig, te aangrijpend. Aan haar vraag ik: hang ook die reproductie op. Durf de waarheid in 't aangezicht te zien. Ge behoeft er immers niet troosteloos onder te worden, want, indien ge maar ernstig wilt, ook die hoogste, eeuwige liefde is onder uw bereik.

En wanneer ge behoort tot haar, die niets nog hebben dan de aardse liefde, bedenk dan dat slechts door die hoogere, eeuwige liefde de aardse geheiligd kan worden.

J. M. W.—W.